

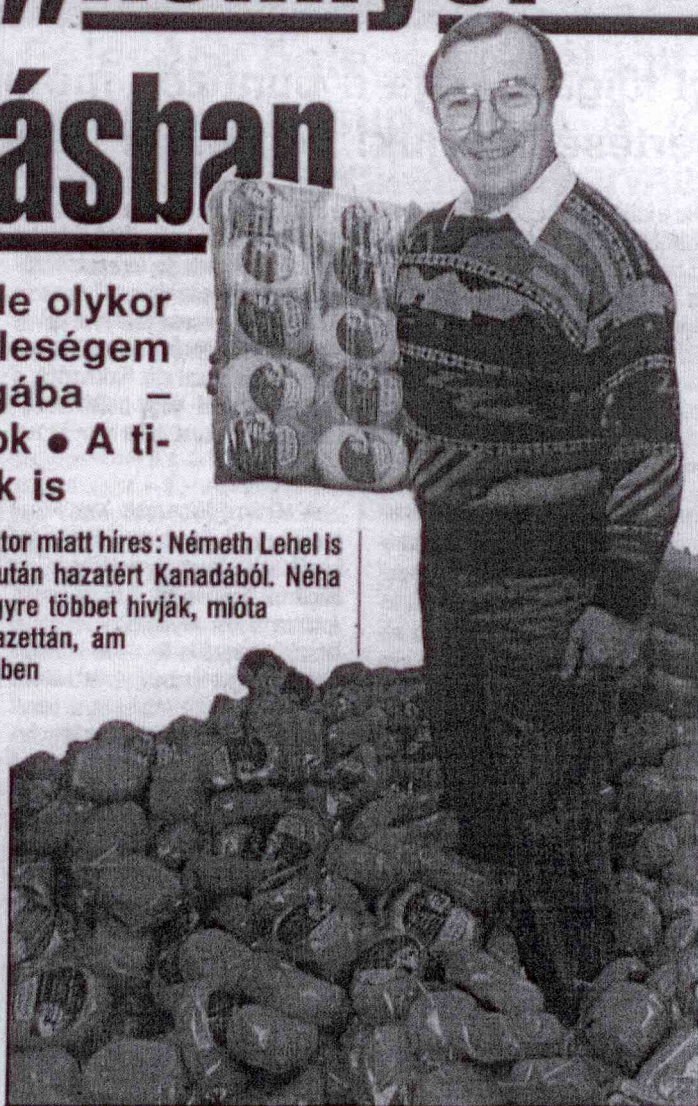
Lehel „könnyei” — Saját

felfogásban

Szivacsot gyárt, de olykor még énekel • A feleségem szerelmes magába — mondta a tábornok • A tinik még csápoltak is

Lakitelek immár nemcsak egy sátor miatt híres: Németh Lehel is ott telepedett le, amikor 25 év után hazatért Kanadából. Néha ugyan még koncertezik, mert egyre többet hívják, mióta hajdani slágerei megjelentek kazettán, ám jobbára szivacsot gyárt kisüzemében az általa konstruált gépekkel

— Zárdába jártam, apácák neveltek, mert félárva voltam. Később a katonaságnál amolyan minde-
nes énekes lettem, a Bánk bánból a „Hazám, hazám...” áriát épp-
úgy előadtam, mint a bordalt.
A leszerelés után az üzemi kultúr-
csoportban folytattam. Ott vi-
szont gyakran felléptem profikkal
is. Egyszer Németh Marikával és
Rátonyi Robival, s az előadás
után odajött Marika és azt mon-
dta: „Hallottam magát énekelni, a

Huszárdromedárból bányateve • Mark Twain hírlapi kacsája • A sivatag békés célú felhasználása? • A tevétség 3 feltétele

A nevadal Virginia City mindössze hétezer lakosú helység, de évente egyszer öte-
zetresre duzzad. Ennyi szurkoló jön
lassze a hegyek közti kisváros — immár
harmincharmadik — nemzetközi tevéver-
enyére.

Külön története van annak, hogy egyáltalán
hogyan keveredtek a tevék az 1859-ben
két aranyásó sátorverése nyomán kialaku-
ló településre. Az idő tájt az amerikai hadse-
reg tevéket — mégpedig egy púpúkat: dro-
medárokat — is beszerzett a délnyugati lo-
vaságnak. A kincskeresők nyomában te-
vébéltesedő bányászok is megpróbálták
magába fogni a púpúkat. A Virginia City-i
tevéverseny azonban a sajtó terméke!

A helyi lapnál újdonságként volt a
Mark Twain, aki évente egyszer
áprilisi tréfaként komolyan tálat vala-

milyen dílis ötletet. Erre fel a település szá-
zadi évfordulóján, 1959-ben hasonló ka-
csát közzét hozták a San Francisco Chronicle. A következő évben
John Huston — az ötleten kapva — Virginia
Cityben forgatta egyik filmjét a San Francis-
cói állatkertből kölcsönzött tevékkel. Ez-
után már évente „futottak” a tevévelők kez-
detben a városka főutcáján, később a közeli
homokpusztán, s egyre nagyobb lett a tö-
meg: népmulatsággá váltak a versenyek
tréfás jelmezjátékokkal. A legutóbb harmin-
charmadszor futtattak, változatlan „sport-
szerű” feltételekkel, amelyek szerint 1. fel-
kell ülni a tevére, 2. menet közben is — fönt
vagy alatta — érintkezésben kell maradni, 3.
a célba érve is megülni. Ez nem könnyű,
mert a nekiesztett egy púpuk mennek,
amerre látnak, s viszketős a hátuk.

De még senki sem halt bele...

rádióban lenne a helye”. „Én, a
rádióban?” — csak ennyit tudtam
kinyögni, még a nevemet is elfe-
lejtettem, amikor megszólított. Ez
57 tavaszán volt. Felbátorodtam,
elmentem egy énektanárhoz,
majd egy táncdalénekes-meghall-
gatás után Bággya András azt nyi-
latkozta a rádióújságnak, hogy
egy nő és egy férfi énekest talált:
én voltam az utóbbi.

• Mikor hagyta ott a Belo-
ianniszt, ahol lakatosként dol-
gozott?

— Néhány hónap múlva kilép-
tem. Nem akartak elengedni, de
közöltem, hogy akkor is távo-
zom. Miután már volt két-három rádió-
felvételem, bevettek egy ORI-
műsorba Kovács Erzsivel, Turán
Lászlóval és Holéczy Ákossal egy
színpadon. A legkisebb falvakba
is eljutottam, s nagyon sok barát-
ot szereztem. A kollégákkal is jól
megvoltam, pedig később a leg-
nagyobb nevekkkel is összehozott
a sors: Gobbi Hildával éppúgy fel-
léptem, mint Krencsey Mariannal.
Egyébként Holéczynak épp most
volt egy műsora a tévében, s a

régiek közül csak engem hívtak
meg.

• A hatvanas években hon-
nan lehetett tudni, hogy valaki
sztár?

— A legfurcsább élményem az
volt, amikor a Tiszti Házban érlel-
tem a Népstadion úton, s be-
jött egy tábornok az öltözőmbé:
„Németh elvtárs, a feleségem
szerelmes magába, adjon már
egy fotót annak a szerencsétlen
asszonynak...”

• Amikor hazatért Kanadá-
ból, hamarosan elvált a felesé-
gétől, és elvette a régi szerel-
mét. Állítólag mindent a volt fe-
leségére hagyott, vagyis új éle-
tet kezdett.

— Még nem éreztem magam
olyan öregnek, hogy ne tehettem
volna meg. Épp ezért élünk ebben
a szerény házban Lakitelken,
amit egyébként azért bérletünk
ki, mert volt benne telefon, szóval
amíg a szivacsüzlet be nem indul,
így is megvagyunk. Aztán majd
építünk egy rendes házat.

• Miért épp Magor Művek lett
a kisüzem, vagyis a cég neve?

— Magyar vagyok, s miután lát-
tam, hogy Hunornak már sok min-
dent neveznek, maradt a Magor.

• Azt beszélik a környéken,
ha dőcögösen megy a bolt, még
énekel is az áruhoz.

— A feleségem régi kereskedő,
így nincs gondunk a rendelések-
kel, hiszen szivacs mindenkinek
kell, legfőljebb eddig nem tölem
vették. Egyszer persze tényleg
megtörtént, hogy dalra fakadtam,
mert az illető hölgy régi rajongóm
volt, és nem tudtam tőle megta-
gadni.

• A lemezei között láttam
Beatlest, Kris Kristofersont...
Ők a kedvencei?

— Ők is. Rengeteg lemezem
van, csak éppen ezek voltak elől.

• Szeret enni?

— Nagyon, most csináltattam
egy zakót, és hiába van két szmo-
kingom, mehetek a szabóhoz,
mert mindkettőt kihíztam. Kana-
dában is magyarsággal főztünk, leg-
feljebb a zsír volt kevesebb.

• A fiatalok nem nagyon hall-
hatták a 60-as években, de ha
kevesebb szivacsot gyártana,
még a tinik is a kedvenceik közé
fogadnák.

— Furcsa dolgok ezek, de har-
minc éve se írtak rossz dalokat.
A balatonlelleli szabadtéri színpa-
don léptem fel tavaly nyáron, s ma-
gas is meglepődtem, hogy a srá-
cok a Serenella alatt csápoltak.

Dalia László